

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 94

číslo: 46

16. listopadu 2014

Cena: 8 Kč

Čest a sláva hrdinům!

*Při ohlédnutí za svátkem 28. října a Dnem veteránů 11. listopadu (kterému se budeme věnovat i v dalším čísle) si připomínáme i československé legionáře. Měli lví podíl na založení Československa a T. G. Masaryk je vysoce hodnotil. Vyjádřil to heslem „Bez Sokola by nebylo legií, bez legií by nebylo Československa“. Uvádíme vyprávění členky Věrné gardy Sokola Spořilov, ses. Aleny Vlkové-Ludvíkové. Vzpomíná na události před sto lety a na svou maminku ses. Jiřinu Ludvíkovou-Kůstkovou (Kůstovou) /*1896/, která byla po návratu do vlasti jedinou legionářkou žijící na pražském Spořilově.*

Začalo to tak, že moje maminka, která pocházela z Kolína, tehdy osmnáctiletá, byla vyzvána svým starším bratrem prof. PhDr. Václavem Kůstem, klasičtým filologem, aby jej provázela o prázdninách v létě roku 1914 na šest týdnů za poznáním do ciziny, tj. buď do Ruska, Itálie nebo Francie. Maminka si vybrala Rusko. Rozhodli se pro Moskvu a odjeli tam v červenci roku 1914, několik dní před vypuknutím války. Maminka byla rok před tím v Brně ve škole pro vzdělávání dívek Vesna (něco podobného jako tzv. rodinná škola) na jednoročním kurzu vaření. Tehdy ještě ani netušila, jak se jí to, právě tak jako její koničky – zpěv, recitace a ochotničení – v Rusku bude hodit. Původně odjeli do Moskvy v letním období a měli jen lehké vybavení, s oblečením na léto a penězi na šest týdnů...

První ruská zima byla velmi krutá. Chyběly jim peníze, měli hlad a trpěli zimou. Druhým rokem se seznámili s českou rodinou, která je vzala do podnájmu za výpomoc v domácnosti – a bylo po zimě. A ještě jedna

po celé trase Transsibiřské magistrály. Byly v něm celkem čtyři herečky a ona z nich byla nejmladší. Přesto hrávala často i starší postavy, někdy i babičky, tzv. starokomičky. Velitelem komandy a patrně i jejím režisérem byl bratr Josef Jeníček, který měl ve svém souboru další zkušené herce, jako byl bratr Václav Mengr a též bratr Zdeněk Štěpánek. Hráli hlavně české vlastenecké hry Josefa Kajetána Tyla i hry dalších autorů českých i cizích, jako Molièra a snad i Shakespeara. Později po válce se legionářští herci Josef Jeníček a Zdeněk Štěpánek setkali jako členové Národního divadla v Praze.

Maminka sloužila v Divadelní komandě až do r. 1920. Po skončení války ve Vladivostoku s ostatními legionáři toužebně očekávala loď, která by je odvezla domů do Evropy. Hromadný transport zajišťovaly většinou japonské a americké lodě různé velikosti, které opouštěly sibiřskou krajinu, kde naši legionáři prodělali v posledních letech velké války tolik bojových zkoušek a strádání v těžkých podmínkách.

Zajímavostí bylo, že na stejné lodi, na které se vraceli maminka i strýc do Evropy, působil jako lodní vojenský lékař legionář bratr MUDr. Karel Kulhánek, který cestoval společně se svou ruskou manželkou Naděždou, malým synem Slávečkem i s ostatními legionáři. Po letech se s některými z nich setkali po přistěhování do nově postaveného zahradního města Spořilov. Tam společně založili místní Jednotu Československé obce legionářské, kde byl bratr Kulhánek zvolen prvním předsedou výboru a moje maminka členkou.

Můj tatínek Ondřej Ludvík v roce 1913 absolvoval pražskou konzervatoř v oboru dirigování a ve hře na varhany a klavír. Se svými spolužáky získali zajímavé angažmá v Moskvě, kam je jistý ruský zámožný kníže pozval, aby účinkovali v divadle a v tehdy ještě němém filmu a občas i při různých slavnostních příležitostech.

Kníže však zchudl a propustil tatínka ze služby. Ten se již nemohl vrátit domů do Čech, neboť náhle propukla první světová válka. Do legií nevstoupil a zůstal v Moskvě. Jako učitel hudby dával spolu se svým přítelem, také Čechem a výborným houslistou, hodiny dětem zámožných občanů a účinkovali v různých souborech. Koncem války v r. 1918 postihla tatínka epidemie tyfu nebo španělské chřipky, která náhle zasáhla

V roce 1934 si Československo sérií příležitostných poštovních známek připomnělo 20. výročí založení České družiny v Rusku a roty Nazdar ve Francii. V témže roce v březnu se ve vratimovském Husově sboru za účasti vojenské posádky z Místku, sokolů, hasičů a členů ČČS konal slavnostní pietní akt uložení prstí z legionářských bojišť Zborova, Doss Alto a Terrone do zdi sboru. Český stát se po dlouhých letech mlčení opět hlásí k legionářské tradici a bojovníkům Velké války vůbec. Česká banka emituje ke 100. výročí vzniku legií stříbrnou 200korunovou minci s legionářskou tematikou, ČT připravila seriál o Velké válce a dokonce se chystá natočit celovečerní film o legionářské anabázi.

Vrátím se však do našeho Husova sboru. Pro všechna ta významná výročí jsme připravili expozici z materiálů bývalých členů naší náboženské obce. Na staré ruské mapě Evropy jsou autentické korespondenční listky s razítky vídeňské censury i obou válčících stran. Jedním z vojáků byl i sokol, br. Cyril Dolný, o čemž svědčí vystavená korespondence. Vše je doplněno aršíkem známek s mapkou bojiště roty Nazdar u Arrasu a třemi medailemi. Chceme tím sobě i druhým připomenout a přiblížit tuto dlouhou dobu záměrně opomíjenou historii Velké války a velkolepou anabázi našich legionářů, aby znovu nezapadala listím zapomnění. SK

Na obrázku zleva pamětní medaile Bachmač 1918 - 1948, Čs. válečný kříž 1914 - 1918, Čs. revoluční medaile 1920

zajímavost – maminka se v Moskvě u známých seznámila s profesorem T. G. Masarykem.

Později se vydali do Samary, kde je zastihla výzva k českým krajanům ke vstupu do legií. Tam v roce 1916 právě probíhal nábor našich krajanů do vznikajících jednotek legií. Strýc nastoupil ke spojářům; později pracoval v kanceláři, pravděpodobně v redakci Legionářských novin.

Maminka předpokládala, že bude ošetřovatelkou raněných, avšak byla přidělena k Divadelní komandě – souboru, který účinkoval s kulturním programem u různých jednotek legií

velký počet Moskvánů. Tehdy ještě nebyly vhodné léky a této zákeřné nemoci podlehli desetitisíce obětí v celé Evropě. Velkým štěstím bylo, že se dostal do záchranného transportu, který pro české občany zorganizoval Mezinárodní červený kříž. Dostal se šťastně do Prahy a později domů do Domažlic. Zůstal ještě po určitou dobu v péči přátel a po několika týdnech zápasu se smrtí se uzdravil. Vyprávěl mi, že již 28. října 1918 se jako divák zúčastnil slavnostního představení opery Libuše v Národním divadle.

Po válce podnikl tatínek zájezd s hudebním souborem, který hrál pro naše krajanů po Spojených státech. Usadili se v Chicagu, kde tatínek získal místo v orchestru ve velkém kině – film byl ještě němý. Do Chicaga za ním přijela z Kolína má maminka a r. 1923 zde měli svatbu. O dva roky později se jim narodil syn – můj bratr Boris. Asi po dvou a půl letech se celá rodina vrátila z Ameriky do vlasti, do Kolína, odkud se později přestěhovala na pražský Spořilov.

Pozn.: V Rusku br. Ludvík účinkoval též v souboru tamburašů a domů si přivezl zkušenosti s hrou na ruské lidové nástroje, jako jsou balalajky

a brače. Později po válce účinkoval s několika ruskými legionáři v hudebním souboru tamburašů v Sokole na Spořilově. Pravidelně vystupovali se svým orchestrem na kulturních

akademiích na Spořilově i jinde v Praze. Čest a sláva hrdinům!

Vladimír Prchlík,
syn ruského legionáře,
TJ Sokol Praha-Spořilov

PŘENOSNÁ VÝSTAVA K ZAPŮJČENÍ

K příležitosti 600. výročí obnoveného přijímání podobojí v českých zemích připravil odbor ekumeny a vnějších vztahů ÚR výstavu *Pražské stopy historie přijímání podobojí*.

Výstava se zaměřuje na kostely a další místa, kde dle odborných pramenů (průvodce *Prahou po stopách České reformace Jiřího Ottera*, knihy *Nalezení střední cesty Zdeňka V. Davida* a přehledu *Pražské svatyně Eduarda Škody*) byla vysluhována večere Páně podobojí způsobou všem účastníkům bohoslužeb. Takových míst bylo v Praze mnoho, výstava jich představuje celkem 21. Výstava zmiňuje nejen postavu M. Jana Husa, ale také další významné osoby, mj. Jakoubka ze Stříbra, Jana Milíče a Jeronýma Pražského.

Rádi bychom vám tuto výstavu nabídli k zapůjčení do náboženských obcí. V současné době se výstava

nachází v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí, kde si ji můžete denně mezi 10-16 hodinou prohlédnout. Domníváme se, že by výstava mohla zajímat vás a vaše farníky, případně může doprovodit i pořádané akce ve sboru, či můžete pozvat např. školu ve vašem okolí a další k prohlídce výstavy.

Výstava je poměrně snadno přenosná – ve formě stočených roll-upů (5 ks) v pouzdře, které je možné snadno převézt autem, popř. je možné je i ve dvou lidech přenést. Váš zájem o zapůjčení výstavy prosím směrujte mailem nebo telefonicky na odbor ekumeny a vnějších vztahů.

VZHLEDEM K TOMU, ŽE 600. VÝROČÍ ZNOVUOBNOVENÍ PŘIJÍMÁNÍ PODOBOJÍ PŘIPOMÍNÁME V R. 2014, NEVÁHEJTE SE ZAPŮJČENÍM!

Martina Kopecká
Kontakt tel.: 220 398 114,
601 358 028

E-mail: martina.kopecka@csh.cz

Dnešní společnost prožívá krizi důvěry

Nemůžeme jeden druhému důvěřovat?

Pak si také nemůžeme navzájem pomoci! (Josef Čapek)

Současná konzumně nastavená doba je charakteristická tím, že pocítujeme často až babylonské zmatení hodnot. Užij si, odvaž se, sváděj, vychutnávej si umělé ráje drog. Pod vlivem alkoholu usedni za volant silného vozu, pořádně proženeš policisty Prahou. Vše pro adrenalin, my jsme „bozi“, nám se nemůže nic stát. Přílišné lpění jen na tom nejdražším značkovém oblečení, závislost na luxusu, i to může být takové tetování pýchou. Já, já, já a dlouho nic. Naše já je citově zploštělé, přebujelé, odcizené, vyplundrované, nadouvá ho infekce sobectví a narcismu, skepse, nedůvěry, bezcílnosti. Zrádným magnetem je tu směřování k nicotě.

K pravdě a spravedlnosti můžeme docházet pouze s druhými, skrze druhé se otevírají horizonty a vertikála. Mnozí z nás by si přáli dialog – pokorný dialog s vrstevníky i ten mezigenerační. Místo toho často pocítujeme zmatek, chaos, schází nám směřování k Řádu. Jak se dá spolupracovat s lidmi, kteří nejsou vnitřně ukotvení? Naše selhávání se projevuje v nezdravé relativizaci hodnot. V malých záblescích pravdy si občas uvědomujeme, že by bylo potřeba vymanit se z jejich povrchního vnímání. Víme ještě vůbec, kdo je bližní a že láska k bližnímu je nezbytnou podmínkou k tomu, abychom vůbec dokázali milovat svého partnera, svou rodinu, své přátele?

Jak jít směrem k pravdě? Co bychom si měli přiznat?

Jedna z možných odpovědí zní: Naslouchejme svému svědomí, vyhněme se zúženému vnímání hodnot. Jde o přesah, o sílu transcendence, o vnímání jiných hodnot, než jaké nabízí povrchní svět, který nás rozptyluje, abychom nešli k podstatě věci, aby nás ukolébala různá „šidítka“. Dnešní povrchní doba také nepřije tomu, abychom se zajímali o to, co nám říká historické vědomí. Společenské klima ve vztahu k historii je často arogantní a necitlivé.

Je třeba jít k meritů věci a uvědomovat si kořeny naší kultury. Není možné nezrale odmítnout odpovědnost, žít hédonisticky. Život nemůže být pouze zábava, pohodlí, nezávaznost, zvykanost, a pak dokonce svévole. Bez ctností se všechno rozpadá. Naším úkolem je být tu pro ty druhé, jednat prosociálně, být schopni sebereflexe, duševního, spoluodpovědnosti, moudrosti a návaznosti na tradiční křesťanské hodnoty.

Uzavřeme naše malé zamyšlení správnou úvahou nadčasového českého myslitele Jana Amose Komenského: Jádrem všech ctností je služba druhým. V lidské pokažené přirozenosti tkví ohavná „sebeláska“, která působí, „že každý si přeje, aby péče byla věnována skoro jen jemu“. Proto je třeba bedlivě vštěpovat, že „se nerodíme jen sobě samým, nýbrž Bohu a bližnímu“. Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

Dvacátá třetí neděle po svatém Duchu

To, co s vámi zamýšlím, je výrok Hospodinův, jsou myšlenky o pokoji, nikoli o zlu. Budete ke mně volat a já vás vyslyším. Shromáždím vás ze všech pronárodů a ze všech míst. JEREMJÁŠ 29,11.12.14

První čtení z Písma: Sofonjáš 1,7.12-18

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VII):

2. Aby nás k moudrosti a zralosti vedl a dal nám uvědomit si pravý smysl života, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom správně nakládali s časem, který nám zde na zemi zbývá, a Boží vůli se řídili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti za svatá Písma, která byla sepsána pro naši spásu i naše poučení. Dej, ať si biblické poselství v srdci uchováujeme, abychom se vždy drželi požehnané naděje na věčný život ve tvém Synu! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 5,1-11

Evangelium: Matouš 25,14-30

Verše k obětování: Žalm 130,1-2

Verše k pozhnání: Matouš 25,21

Modlitba k pozhnání:

Panovníku, Hospodine, děkujeme ti za svátostné dary chleba a kalicha. Dej, ať jimi posílení nepodleháme pozemským pokušením a zdokonalujeme se v dobré a věrné službě tobě! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, Pána našeho. Amen.

Vhodné písně: 26, 84, 102, 106, 156, 170, 201

HRUŠKA POUTNÍKEM DO JERUZALÉMA 12

Příběhy z putování Ferdinanda Hrušky ze Rytyně v Podkrkonoší do Svaté země koncem 19. stol.

(Pokračování z čísla 44)

Jindy zase vydali jsme se do Emaus. Bylo nás tenkrát 23. V Emausích jsme všichni přenocovali a po obědě, který byl skvělý, hnuli jsme se k sv. Janu na poušti. Tehdáž to tam bylo ještě pusté oproti dnešku, kdy tam člověk všechno dostane.

Od sv. Jana vedla nás cesta k Betlému. Mezi námi byl jeden, který na nás nikdy nechtěl čekat a šel vždy napřed sám. My jsme za ním vyšli asi po dvou hodinách, ovšem jinou cestou, než on šel, ale potom jsme přišli na cestu, kudy jít musil. Před námi byla veliká jáma. Na těch místech jsou všude podzemní chodby, často pobožené a nebezpečné. V té hluboké jámě jeden z nás něco nápadného spatřil. Všichni jsme nahlédli a viděli jsme člověka. Byl to náš spolupoutník. Lupiči ho v tomto místě přepadli, zabili a vhodili do jámy. Jeden z poutníků vlezl do jámy. Navázali jsme velké šátky a těmi jako na provaze vytáhli jsme mrtvého soudruha a mrtvolu jeho přivázali jsme na mulu /mezka/. Neboť jsme měli s sebou najaté mezky, osly a velbloudy. Mezi námi byl také jeden Tyrolák, velice hodný a zbožný. Měl hrozně bolesti v nohou a velmi špatně chodil. Před námi byl veliký kopec a nebylo možné na mezcích jeti. Privil tedy, aby s ním někdo šel kratší cestou, že by za ostatními nestačil. Já jsem se hned přihlásil a ještě jeden člověk. Ostatní v karavaně odpočívali. Byli

jsme již hodně napřed a za námi nikdo nešel. Když jsme nikde nikoho neviděli, radil jsem, abychom zarazili a posečkali, až se ostatní poněkud přiblíží, neb tu je příliš nejasno. Sotva to dořeknu, stojí před námi dva lupiči s puškami. Co počítí. Jeden z nich, hrozně dlouhý a tenký, přiskočil ke mně a vykřikl „šavaltes massary“ /dej sem peníze/. Já na něho „maziš plus“ /nemám víc/. Pušku mi nasadil do ucha. A když nás všechny vizitýrovali, tu jsem já hrozným hlasem zvolal „kabas“, neb jsem spatřil naše při-

Zbožní Židé ve starém Jeruzalémě

cházeti. Oba lupiči prchli a na další cestě se nám již více nepříhodilo. Šťastně jsme se vrátili do Jeruzaléma a ještě téhož dne na hřbitově pochovávali jsme svého spolupoutníka.

Kolikrát jsem byl v Jeruzalémě, rovněž tolikrát jsem byl ve Veroně a Loretě. Jen několikrát jsem z Terstu učinil odchylku a šel jsem

k vlašským Benátkům, do Florencie, k sv. Františku z Assisi, do Neapole a do Říma. V těchto místech jmenovaných byl jsem celkem třikrát. V Římě jsem byl vždycky mile přijat v Santa Maria del Anima v české koleji od milostpána z Moravy, Zapletala, který byl ke mně velice hodný a Pán Bůh mu vše odplatil, velice se o mne staral. Pobyl jsem tam u něho vždycky asi 14 dnů. Pokaždé jsem byl také u sv. Otce (Lev XIII.). Svatý Otec na mne mluvil trochu i po německu, co jsem mu rozuměl. Já jsem mu ukázal všechny své dokumenty a on si všecko přečetl. Pak mne hladil po tváři, pak mi říkal mio cars, multo bene si gueve. Pak mi posvětil mnoho památek, které jsem si uložil do vaku na zádech, v němž jsem měl uložené také všechny písemnosti a také peníze na cestu. Milostpán Zapletal, vicerektor české koleje, když jsem se z Říma vrátil, jel pak sám se mnou v kočáře, vezl mne na nádraží a koupil lístek do Florencie. Plakal jsem z vděčnosti, nevěda, jak se mu mám poděkovat. Bylo to k večeru na mé poslední cestě do Říma, kdy musil jsem dlouho na nádraží čekat, neboť vlak jel až v noci. Pozdě v noci přijeli jsme do Florencie, kde mnoho set Taliánů vystupovalo. Nastal tam hrozný sběh, a v té tmě ocitl jsem se v tlačnici, nevěda, kam se mám obrátit. V tom chumlu mi náhle někdo uřízl vak na zádech. Ucítil jsem to hned a toho muže jsem také za sebou viděl, nemohl však jsem se ani obrátit, byli by mne k zemi povalili a než jsem se vzpamatoval, byl lupič v prachu.

Pokračování příště

Nad Písmem

BOŽÍ INVESTICE

Milé sestry a bratři, když si pečlivě čteme podobenství o hřivnách, stále znovu nás překvapuje slovník, který Ježíš užívá, aby naznačil posluchačům, jak se přiblížit Božímu království. Nenajdeme zde žádné teologické pojmy, zbožné řeči ani rozsáhlá duchovní pojednání.

Máme před sebou příběh, který je vyprávěn nikoli teologickým, ale spíše ekonomickým slovníkem, užívajícím pojmy jako investice, majetek, podnikání, peníze, zisk či úrok. Zdá se, jako by takto z kontextu vytržený příběh, chápaný spíše v ekonomických souvislostech, ani do evangelia nepatřil.

Je ale naší chybou, že jsme si uvykli chápat a vykládat věci Božího království jen církevním jazykem (v duchu jedné německé anekdoty, která začíná otázkou „Sprechen Sie kirchisch?“ – „Mluvíte církevně?“), že klademe nepřiměřený důraz na velmi neurčitý pojem zbožnosti, a díky tomu od sebe často oddělujeme věci světské a věci duchovní. Jinými slovy, jinak uvažujeme v běžném životě a jinak o věcech Božího království.

Ale v evangeliích nic takového nenajdeme. Většina obrazů, které Ježíš užívá, má svůj původ v běžném životě a v konkrétní zkušenosti lidí. Podíváme-li se blíže do textu podobenství, vypráví se v něm o člověku,

chystajícím se na cestu, a o jeho služebnících, které si zavolal, aby jim svěřil svůj majetek. Podle jejich schopností mezi ně rozdělil své hřivny a odcestoval. První dva, jak čteme, se dali ihned do podnikání a získali další hřivny. Jejich pán jim svěřil svůj majetek a jim záleželo na tom, jak s tímto majetkem naloží. Ve skutečnosti jim, zdá se, záleželo víc na samotném pánu než na jeho majetku, a proto šli a vše, co získali, investovali. Naopak o třetím služebnících čteme, že na zájmy svého pána

**Dobrý Bože,
dej, ať tvé slovo slyšíme,
ať máme odvahu do něj investovat,
ať žijeme s vědomím tvé blízkosti.
Amen.**

nedbal, o svém pánu si myslel své a podle toho i jednal. Rozhodl se nic neinvestovat, získanou hřivnu zahrabal a po návratu svého pána vše vrátil v původním stavu.

Zdá se, že důraz je v podobenství položen právě na to, jak člověk se získanými hřivnami naloží, co s nimi učiní a jak je investuje. V běžném životě s tím většinou potíží nemáme. Abychom si zajistili nějaké to živobytí, nezbyvá nám než investovat svůj čas, své schopnosti a věřit, že se nám vynaložená námaha vrátí, že za odvedenou práci a dobře investova-

né prostředky získáme svou mzdu. Jde koneckonců o živobytí. Ve věcech Božího království nám podobný přístup, důvěra a nasazení často schází. Možná i proto Ježíš vypráví toto podobenství. Dělejte to stejné jako v běžném životě, investujte nejen do toho, co je pomíjivé, ale i do toho, co nepomíjí, a věřte, že se to vyplatí a že to přinese svůj užitek. Rozmnožte to dobré, co nám Bůh dává.

Tak jako ukládáme své prostředky na všemožné spořicí účty, tak jako věříme, že peníze vydělávají další peníze, učme se věřit Božímu slovu, investujme do něj a do všeho, k čemu nás vybízí, do milosrdenství, odpuštění a soucitu. Nebuďme jen posluchači slova, aby-

chom nezahrabávali, co nám Bůh svěřuje. Věříme-li, že má jeho slovo moc s námi pohnout a proměnit naše životy, investujme do něj, přijmeme ho a rozmnožíme. Učme se věřit, že se to vyplatí, že se bez důvěry nepohneme z místa. „Bůh se nestal člověkem proto, aby zůstal na nebesích,“ píše v úvodu své knihy „Fantazie a poslušnost“ Dorothee Sölleová. Bůh do nás investoval, aby se ukázalo jeho milosrdenství a slitování.

Jenom víra dokáže uprostřed každodenního života vidět, že to není ztráta, ale zisk.

Jiří Pihák

Pražské stopy přijímání podobojí

Pokračování článku
M. Kopecké z čísla 43

Kostel Panny Marie Sněžné

V roce 1412 začali místní karmelitáni vystupovat proti Viklefově učením a také proti M. Janu Husovi. V té době vnikl do kostela zástup jeho stoupenců vedený Jeronýmem Pražským a poničil výzdobu. Po Husově smrti přinutili pražané na podzim roku 1415 karmelitány, aby byla také v jejich kostele vysluhována večeře Páně podobojí způsobem. Na to si karmelitáni odjeli stěžovat do Kostnice a velice tak přitížili Mistru Jeronýmovi, který r. 1416 zemřel na hranici.

V době zápasů o kalich byl kostel Panny Marie Sněžné, který karmelitáni opustili, jedním z několika pražských kostelů, kde král Václav IV. povolil v roce 1419 pravidelné vysluhování laického kalicha. V té době zde zahájil své působení kněz J. Želivský. Po porážce křížáků vyslaných králem Zikmundem kázal v kostele na jaře 1421 tábořský radikál Václav Koranda starší a později také další radikál Jakub Vlk, který byl ale vyhnán, a kostel tak přestal kalíšníkům sloužit jako novoměstské středisko.

Původní emauzský klášter na Slovanech

Emauzský klášter byl místem, kde byla v husitském období započata práce na prepisu nového překladu české Bible z roku 1416 do jazyka slovanské hlaholice, tzv. Bible hlaholské. Emauzští mniši se také připojili k hnutí husitů a společně s nimi se hlásili ke Čtyřem pražským artikulům z r. 1420.

V klášteře také občas zasedala konzistoř podobojí a v roce 1446 zde dokonce vznikl kalíšnický mnišský řád, jehož posledním opatem byl Matouš Filomenus Benešovský, který vypracoval novou gramatiku českého jazyka.

V klášteře sídlil, a také zde zemřel, anglický Mistr Petr Payne, který s Mistrem Jakoubkem ze Stříbra spolupracoval při přípravách na plošné přijímání kalicha.

Členem husitského emauzského řádu byl Řehoř Krajčí, který opustil Prahu společně s přívrženci Mistra Jana Rokycany a v roce 1457 založil v Kunvadlě u Žamberka samostatný sbor Jednoty bratrské.

Pokračování příště

Vzpomíná se jen na Spořilově?

Letošní rok vzpomínáme stého výročí založení první vojenské jednotky za tzv. Velké války. V září roku 1914 vznikla na základě výzvy českých krajských spolků v Petrohradě, Moskvě a Kyjevě první vojenská skupina nazývaná Česká družina, která měla zpočátku 720 mužů. Dne 11. října 1914 složili slavnostně přísahu a došlo k vysvěcení jejich praporu. Vojáci byli přiděleni k ruským plukům, kde působili jako rozvědky. V květnu 1916 díky novému přílivu zajatců z rakousko-uherské armády byla z pluku vytvořena brigáda. V lednu 1916 vznikl z České družiny samostatný Československý střelec-

ký pluk. Jeho prvním bojovým vystoupením byla dne 2. července 1917 památná bitva u Zborova, malé vesničky ležící severozápadně od Tarnopolu. Úspěch československých legionářů znamenal obrovskou podporu diplomatického úsilí profesora Tomáše Garrigua Masaryka o vznik samostatného státu. Sestra Alena Šerksová, členka Věrné gardy TJ Sokola Praha-Spořilov, Roztyly v době našeho rozhovoru (2007) oslavila své 84. narozeniny. Na den odhalení sochy „Hrdinům od Zborova“, který spořilovští legionáři a sokolové vztyčili 29. června 1937 na počest dvacátého výročí slavné

bitvy u Zborova, vzpomínala takto: „Pamatuj se na ten den dobře. Od rána lilo jak z komve. To mně bylo čtrnáct let. Na sraz nás dorostenek jsem přišla ve slavnostním kroji. Musela jsem si vzít do průvodu pláštěnku – černou pelerynu proti dešti. Sraz byl u sokolovny, kde jsme se řadili. Nás sokolů v krojích bylo asi čtyřicet, ostatní přišli v občanském šatě.“

V čele průvodu pochodovala vojenská hudba, za ní kráčeli čestní hosté, členové delegací, generalita a vojáci Československé armády, krojovaní legionáři a sokolové. Bylo nás tehdy v průvodu velké množství, neboť s námi šli i četní spořilovští občané s dětmi. Za velké účasti spořilovské veřejnosti jsme od sokolovny došli pochodovým krokem na Roztylské náměstí. Na místech vyhrazených pro čestné hosty stáli v předních řadách členové delegací Československé armády, Československé obce legionářské a Československé obce sokolské. Socha legionáře byla ještě zahalená do bílého hávu. Po obou stranách pomníku stáli nehybně čestnou stráž spořilovští legionáři a sokolové. Slavnostní akt odhalení sochy „Hrdinům od Zborova“ mohl začít...“

Vladimír Prchlík

MŮŽETE SI PŘEČÍST

„BEATI, QUI CUSTODIUNT IUDICIUM IN OMNI TEMPORE“

Blahoslavení, kteří střeží právo a spravedlnost v každé době. To je latinsky napsáno na stuhách, jimiž jsou duchovní službou Armády ČR dekorovány i bojové prapory útvarů 7. mechanizované brigády.

O historii a současnosti této brigády AČR s čestným názvem „Dukelská“ právě vyšla obsáhlá publikace. Autoři plk. PhDr. Eduard Stehlík, MBA, a Martin Vaňourek usilovali o to, aby ji dopracovali a vydali ještě před Dnem válečných veteránů 11. listopadu, a to se také podařilo. Po pečlivém zvážení byla kniha pojmenována „Moravská brigáda“, protože celá existence tohoto svazku je spojena s Moravou. Tady se v říjnu 1994 v Kroměříži zrodila, zde o tři roky později pomáhala místním občanům v boji s ničivými povodněmi, přečka-

la i reorganizace v dalším období. Na Moravě také v současné době stále žije. Její velitelství je nyní v historických kasárnách v Hranicích, kde je dislokován i 71. mechanizovaný prapor. V Přáslavicích je pak umístěn 72. mechanizovaný prapor a také 73. tankový prapor „Hanácký“. Nejmladší součástí brigády je 74. lehký motorizovaný prapor, který je posádkou v Bučovicích. Nemalou část svého života brigáda působila i za hranicemi. Vojáci pomáhali chránit mír v Bosně a Hercegovině i na území Kosova, zapojili se do operací v Iráku, Afghánistánu a Mali. Všude tam svou odvahou, spolehlivostí a tvrdou prací vytvářeli skvělou pověst naší armády, Moravy a celé České republiky.

Knihy popisují bohatou, dvě desetiletí dlouhou historii 7. mechanizované brigády. Za toto období své existence prošla nelehkou, avšak veskrze úspěš-

nou cestou. Cena, kterou za to zaplatila, však nebyla malá. Vedle potu a krve to byly i životy čtyř kamarádů, kteří se nevrátili ke svým blízkým, neboť zemřeli při plnění služebních úkolů. Na pietních aktech u 73. tankového praporu jsou pravidelně připomínáni podporučíci in memoriam Vlastislav Hendrich a Luděk Severa, kteří tragicky zahynuli 14. září 2002 v Kosovu, stejně jako poručík in memoriam Robert Vyroubal, jenž padl 31. května 2011 v Afghánistánu. Na výročí Robertovy smrti navštěvují kamarádi i jeho hrob v Bouzově. Ani příslušníci 71. mechanizovaného praporu nezapomínají na poručíka in memoriam Adriana Wernera, který 9. října 2011 podlehl následkům střelného zranění, jež utrpěl 6. července 2011 ve Vardaku. Vzpomínají na něj nejen na slavnostním nástupu útvaru, ale spolu s jeho blízkými i na hřbitově v rodných Albrechticích, kde je pochován. Položením květin a zapálením svíček prokazují sílu vojenského

kamarádství, které nekončí ani smrtí. Nelehká služba a nasazení v zahraničních operacích vytvářejí mimořádně pevné přátelské svazky. Svědčí o tom i „Pochod po Lukáše Hirku“, který pro svého postiženého kamaráda zorganizovali příslušníci 72. mechanizovaného praporu. Byl totiž těžce zraněn 7. září 2012 při raketovém útoku na základnu Shank v Afghánistánu a zůstává odkázán na invalidní vozík, přičemž se léčí v sanatoriu v Klimkovicích. Jak mě upozornil jeden z jeho kamarádů, a to dříve kaplan praporu a dnes brigády npor. Mgr. Daniel Waclawek, jestli stojí za to o něm psát, je to právě Lukáš a jeho rodiče. Díky brigádnímu kaplanovi jsem se také dozvěděl, že velitel 7. mb plk. gšt. Ing. Josef Kopecký, MSc., je službě vojenských kaplanů nakloněn. „S panem plukovníkem jsem strávil půl roku v Afghánistánu a musím říct, že naše spolupráce byla velmi dobrá.“ Snad ještě dodám, že jsem se neudržel a zeptal se brigádního kapla-

na na spolupráci s hlavním kaplanem AČR. Jeho odpověď rád zveřejním: „Plk. Kozler, Honza, je nám všem vzorem svou obětavostí, pilí a systematickou prací pro celou armádu a duchovní službu AČR. Jsem za jeho službu velmi vděčný a je mi líto, že se jeho funkční období chýlí ke konci. Kdykoli jsem s ním jednal a něco domluvil, vždy jsem dostal jasnou odpověď a věděl jsem, co mám dělat.“ Závěrem je třeba poděkovat všem současným i bývalým příslušníkům 7. mechanizované brigády, kteří se pro knihu dělali o své vzpomínky, poskytovali rady, vzácné fotografie a písemnosti ze svých archivů. Heslem brigády je latinské přísloví „Facta sunt potentiora verbis“ – činy jsou mocnější než slova. 7. mechanizovaná brigáda je bojovým svazkem, který se nechlubí svými úspěchy, ale místo toho tvrdě pracuje. Je dospělá, zkušená, sebevědomá a dobře připravená. V dnešním neklidném světě je to pro nás skvělá zpráva. Jindřich Kejr

Mikuláš Vymětal aj.:

Pijte z něho všichni: Kostel u sv. Martina ve zdi a víra v něm.

1. vyd. Benešov: Eman, 2014

Nedávno se mi dostal do rukou sborník současného berounského evangelického faráře Mikuláše Vymětala, věnovaný památce Ing. Máji Dohnalové, a byl jsem požádán, abych si jej přečetl a recenzoval. S velkou chutí jsem si jej přečetl, poučil se i zavzpomínal, neboť kostel Martina ve zdi mi není cizí. Mikuláš Vymětal (nar. r. 1971) vystudoval Střední průmyslovou školu strojnickou v Praze a poté v letech 1990 - 1997 Komenského bohosloveckou fakultu (dnes známou jako Evangelická teologická fakulta, dále jen ETF) taktéž v Praze, kde také složil doktorské zkoušky. Rok studoval v Izraeli. V letech 1999 - 2000 působil jako farář na pražských Vinohradech, kde nabyl potřebné kazatelské zkušenosti a poté pět let ve sboru Horní

Počernice. V současné době působí nejen jako evangelický farář v Berouně, ale i jako aktivista v boji proti rasové nesnášenlivosti. Seznam jeho aktivit v této oblasti a mnoha dalších lze dohledat na internetu.

Nechal-li Mikuláš tento sborník vydat k šestistému výročí vysluhování večeře Páně podobojí, které je pro křesťany celého světa nepochybně významnou událostí dějin, pak tím svým čtenářům jistě chtěl ve svých 303 stranách proložených nejen fotografiemi, ale i ilustracemi, předložit historii i svědectví víry, které se v něm od doby jeho vzniku až po současnost odehrávalo. To, co je v něm ukryto, je ono Komenského *Unum necessarium* (jediné potřebné).

Na počátku nás sám autor v nejzákladnějších rysech uvádí do velmi stručné historie kostela Martina ve zdi, kterou pak Martin Wernisch velmi strhujícím způsobem rozvádí a Mikuláš

se k němu přidává doplněním popisu novější historie. Dějinám martinských varhan se věnuje Tomáš Růžička a je také přidáno i svědectví kronik.

V další části se Dušan Coufal, Pavel Hradílek, Pavel Filipi a Pavel Keřkovský zamýšlejí nad večeří Páně v minulosti a dnes. V závěru této kapitoly je pak rozhovor s profesorem systematicky na ETF prof. Janem Štefanem o tom, jak by měl křesťan přicházet k večeři Páně připraven. Kapitola „stavba“, ve které nalezneme příspěvky Pavla Mikesky, A. F. Malinovského a autora této publikace samotného, je pastvou pro všechny milovníky historických staveb i profesionálních stavěčů.

To, že Martin není jen nějakou zapadlou sakrální stavbou v Praze I, dokazují příspěvky Jana Slámy, Miloše Rejchrt, Štěpána Hájka, Kateřiny Málkové, Filipa Němečka, Martina C. Putny a Franka Leßmanna-Pfeifera,

kteří mladším čtenářům připomenou, že kostel nemusí sloužit jen k nedělním bohoslužbám. Starší si zase s nostalgii zavzpomínají na svá středošolská nebo vysokoškolská studia a nedělní večerní martinská setkávání. V této kapitole se také dozvíme, že v něm nesloužili jen věhlasní doktoři a profesori teologie, ale že v něm při večerních bohoslužbách sloužili i studenti teologie a romští kazatelé, kterých již v současné době není málo.

O tom, že i Martin ve zdi má své pověsti, které o něm kolovaly, nás spolehlivě přesvědčí kapitola „Martinské legendy, pověsti a černá kronika“, kde Mikuláš Vymětal neváhal sáhnout i do pamětních knih.

Pamětníci si pak v kapitole „Co u Martina zaznívalo“ velmi rádi připomenou kázání A. Molnára, J. Křenka, S. Daňka, J. Hellera i J. Orta a bohoslovci se v této kapitole mohou inspirovat, jak napsat kázání.

Poslední kapitolou je shrnutí obsahu v angličtině, němčině, francouzštině a ruštině, čímž se publikace stává i mezinárodní.

Je určena široké veřejnosti, která nemusí být složena jen z věřících, neboť jsou v ní obsaženy nejen sakrální, ale i historické informace spolu s heraldickou tematikou. Skutečnost, že se v ní některé historické informace opakují, vidím osobně jako plus, jelikož čtenáři mohlo při plynulém čtení něco uniknout a student bohosloví nebo dějin jistě toto opakování ocení. Celkově bych tuto publikaci vyzdvihl a obzvláště pak základní informace o přispěvatelích – autorech jednotlivých podkapitol. Čtenář získá přehled nejen o významných teologických dvacátého a jedenadvacátého století, ale i o zdanlivě bezvýznamných farářích, bohoslovcích a dobrovolných pracovnících, kteří Martinu ve zdi vtiskli svou tvář. Pavel Sivák

ZPRÁVY

Z promluvy při příležitosti svátosti křtu Na Prádle

Vážený pane farář, milí nově pokřtění, drazí shromáždění!

Scházíme se u významné příležitosti, kdy jsme přijali do světa křesťanů čtyři nové příslušníky Dagmar, Mercedes Dagmar, Martinu Lucii a Romana Jana. Je to krok významný pro vás, milí noví křesťané, i pro nás ostatní. Naše obec se rozrostla a vy se zavážete ctít hodnoty, které jsou v naší společnosti určující.

Desatero je Slovem Božím. Je to zákon, který je nutno ctít a dodržovat. Ve smyslu těchto pravidel vám ukazují cestu nejprve rodiče, pak širší společnost, ale převážnou část svého života odpovídáte za své činy sami. Hleďte tedy svůj život prožít podle zásad Desatera. Hřivnu svého nadání, své lásky v srdci nenechte upadnout do prachu cest. Jste povinni ji rozhojňovat ve prospěch svůj i ostatních. Ať zazáří jasnými barvami, ať prožijete šťastný život plný plodné práce, plný radosti a uznání. To vše však nepřijde samo. O tyto hodnoty nutno usilovat, třeba i za cenu určitých protivenství.

Důležité však je, abyste vždy dokázali najít cestu pravou a svou pravdu dokázali uhájit. A proto čtěte pravdu, mluvíte pravdu, hajte pravdu. Po vzoru Mistra Jana necht' je vám pravda, láska a úcta k lidem vždy světlem, které vás povede po cestách života. *babička - Dagmar Parmová*

Oznámení

Náboženská obec Praha-Vinohrady nabízí k pronájmu byt 2 + 1 o celkové rozloze cca 60 m². Kontaktní telefon: 222 519 677. **I. Macháčková**

Koncert ve Zlíně

Náboženská obec ve Zlíně srdečně zve na koncert ke Dni boje za svobodu a demokracii – pondělí 17. listopadu ve velkém sále evangelického kostela ve Zlíně, začátek v 16 hod. Uslýšíme varhanní skladby českých mistrů v podání varhaníka J. Tymela, zazní také Dvořákovy Biblické písně č. 1 – 5 k 120. výročí jejich vzniku. Vstupné dobrovolné. **Z. Kovalčík**

Informace z náboženské obce Praha-Nusle

• **Jan Hus a Jakoubek ze Stříbra**
Ve středu 26. listopadu v 17.30 h proběhne v Husově sboru v Praze 4-Nuslích přednáška Martina Chadimy, Th.D., kněze, středoškolského a vysokoškolského pedagoga o pohledu Jana Husa a Jakoubka ze Stříbra na večeři Páně (eucharistie) v životě

křesťanů i jejím významu pro duchovní obnovu církve a její službu potřebným. Při této příležitosti br. Chadima představí svoji knihu „Fenomén eucharistie“. Srdečně zveme.

• Sbirka pro lidi bez domova

V našem Husově sboru též probíhá do konce února příštího roku sbírka spacáků a dek pro lidi bez domova. Přijímáme vždy ve středu od 13 do 17 h. Věci předáme těm, kteří přicházejí k nám do Husova sboru nebo do azylového domu v Berouně. Děkujeme.

Pavel Kolář

Rok české hudby Na Zderaze

Zveme do pražského kostela sv. Václava Na Zderaze na výstavu **Rok české hudby**. Výstava potrvá do konce ledna 2015 a je ke zhlédnutí vždy ve čtvrtek mezi 13-16 h, v neděli před a po bohoslužbách do 12 h a pro skupinky dle telefonické domluvy na tel. 602 694 059.

Do sakristie téhož kostela zveme na výstavu „Z tvorby Miroslava Matouše“. Výstava bude každý měsíc (do března 2015) ukazovat část z bo-

haté tvorby našeho duchovního, překladatele, básníka a esejisty. **EB**

Semináře liturgického zpěvu

• 27. seminář LZ v pátek 21. listopadu 2014 od 13 do 16 hodin

• 28. seminář LZ v pátek 12. prosince 2014 od 13 do 16 hodin

V prostorách Církevní husitské základní umělecké školy Harmonie v Praze 6-Dejvicích, Bílá 1. Více informací: www.zusharmonie.cz.

Účast prosím potvrďte SMS na tel.: 603 309 363. Do SMS napište vaše jméno a příjmení. **Marek Vávra**

Koncerty u sv. Mikuláše

• 17. 11. - 11 hodin
Slavnostní koncert – zdarma

B. Rabas - varhany, I. Slavíková - mezzosoprán

• 17. 11. - 20 hodin

Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble & A. Bárta - varhany

• 18. 11. - 17 hodin

Händel, Mozart, Telemann, Bach M. Hanzal - varhany, František Bílek - trubka

• 19. 11. - 17 hodin

Bach, Mozart, Dvořák, Widor B. Rabas - varhany, J. Jonášová - soprán

• 20. 11. - 17 hodin

Telemann, Bach, Mozart, Händel F. Šťastný - varhany, cembalo, V. Vlha - hoboj

• 21. 11. - 12.30 hodin

Benefiční koncert - zdarma
Sbory z Německa, Portugalska, Rakouska a Francie

• 21. 11. - 17 hodin

Bach, Schubert, Dvořák, Verdi J. Kšica - varhany, T. Jindra - bas

• 21. 11. - 20 hodin

Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák Prague String Orchestra

• 22. 11. - 17 hodin

Bach, Mozart, Franck, Caccini Canto Corno e Organo

• 22. 11. - 20 hodin

Mozart, Bach, Vivaldi, Dvořák Prague String Orchestra

• 23. 11. - 17 hodin

Mozart, Beethoven, Bizet, Haydn

Pražské dechové kvinteto

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

ZAKOPANÉ HŘIVNY

Určete, zda následující věty jsou pravdivé (podle textu Matouš 25,14-30). Podle toho zvolte správná písmenka do tajeňky.

- Člověk, který se chystal na cestu, svěřil svůj majetek svým služebníkům.
ANO (T) NE (S)
- Celkem jim odevzdal dvacet hřiven, aby s nimi naložili podle svého uvážení.
ANO (M) NE (A)
- První služebník dostal nejvíc, peníze investoval a získal jednou tolik.
ANO (L) NE (E)
- Druhý služebník peníze zakopal a zapomněl místo, kde.
ANO (I) NE (E)
- Třetí služebník peníze utratil.
ANO (L) NE (N)
- Když se pán vrátil, nastalo účtování. První služebník byl pochválen.
ANO (T) NE (K)
- Druhého a třetího služebníka pán potrestal.
ANO (B) NE (Y)

Řešení z minulého čísla: Neznáte den ani hodinu.

Jana Krajčířiková

ZEKUMENY

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA V LOUNECH

15. říjen je svátkem karmelitánské řeholnice sv. Terezie z Ávily, a tak nezakládá žádný konkrétní důvod pro konání ekumenické bohoslužby. Přesto se v naší obci tento den konala. Je naší radostí, že jsme se po letech mlčení a nepořádaní ekumenických bohoslužeb v Lounech domluvili s lenešickou římskokatolickou farností a s jejím duchovním pastýřem a letos v létě jsme společně slavili bohoslužbu u nich v Lenešicích. Nyní jsme Lenešickým mohli na jejich pohostinnost odpovědět pozváním do lounského sboru naší církve. Přestože jsou naše farnosti počtem nevelké, sešlo se nás asi třicet z různých míst okresu Louny a Most a prožili jsme také tentokrát pěkné společenství. Páter Rudolf si splnil svůj sen, když mohl kázat v kostele jiné křesťanské církve, jak sám řekl při závěrečných ohláškách. Během svého čtyřicetiletého působení v Postoloprtech totiž ani neměl příležitost, neboť zde jiné církve nepůsobí. V souladu s duchem II. vatikánského koncilu, jímž P. Rudolf od doby jeho konání žije, vyzval především katolíky, aby to byli oni, kdo budou činit první krok na cestě k obnovení jednoty. V kázání ses. farářky byl vzpomenut lyonský kněz Paul Couturier, který patřil k průkopníkům ekumenismu na straně katolické církve a přinesl výraznou změnu v chápání již dříve zavedeného „Týdne modliteb za jednotu křesťanů“ (18. - 25. 1.). On a podobně smýšlející lidé přispěli k tomu, že se na II. vatikánském koncilu nakonec neprosadila „ideologie návratu“, která ovlivňovala myšlení katolíků prostřednictvím starších dokumentů. Od doby jeho vystoupení se nekonají modlitby za „návrat“ jedněch do jediné pravé církve Kristovy, ale za posvěcení všech. Obrácení srdce a snaha o co nejhlubší poznání Krista ve vlastní denominaci jsou tím nejlepším předpokladem pro vpravdě ekumenickou modlitbu a dialog jako způsob naplňování odkazu Pána Ježíše, který je jakýmsi mottem ekumenického hnutí: „...aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17,21) **HS**

GENERÁLNÍ TAJEMNÍK SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ SE V MOSKVĚ SETKAL S PATRIARCHOU RUSKÉ PRAVOSLAVNÉ CÍRKVE KIRILLEM
V polovině října letošního roku se setkali Olav Fykse Tveit, generální tajemník SRC, a patriarcha Kirill z Ruské pravoslavné církve, aby společně uvažovali nad možnostmi usmíření stávající konfliktní situace na Ukrajině. K diskusi přispěl také předseda oddělení vnějších vztahů Ruské pravoslavné církve, metropolita Hilarion. Tajemník Olav Fykse Tveit vyjádřil členské církvi SRC Ruské pravoslavné církvi solidaritu a hovořil také o možnostech zapojení SRC v rámci smířlivého řešení. SRC se v současném období věnuje mj. právě otázce spravedlnosti a míru a nabízí nejen členským církvím konkrétní možnosti k realizaci rozhovorů, sdílení a pomoci na cestě k obnovení míru. **Dle webu SRC**

PÁPEŽ FRANTIŠEK: VÁLKY NEZAČÍNÁJÍ NA BOJIŠTI

Kolik rozdělení, žárlivosti, očerňování, nedorozumění a přehlížení. A co to všechno přináší? Rozkládá nás to. Je to začátek války. Válka nezačíná na bojišti. Válka, války začínají v srdci: nedorozuměními, rozděleními, závistí a záští proti druhým. Korintská obec byla taková. Byli v tom šampióni! Apoštol Pavel proto dal Korintánům pár konkrétních rad, které platí také pro nás: nežárlit, ale cenit si ve svých komunitách darů a kvalit svých bratří. Žárlivost – tamten si koupil auto a já cítím závist. Tenhle vyhrál v sazece a znovu závist. Tamtomu se v něčem daří a znovu. To všechno nás rozkládá, škodí nám. Takto to být nemá! Takto se totiž žárlivost šíří, až naplní srdce. Žárlivé srdce se stává jízlivým a zdá se, že místo krve obsahuje ocet. Takové srdce nikdy není šťastné a rozkládá komunitu. Co mám tedy potom dělat? Cenit si v komunitách darů a kvalit druhých, svých bratří. **Podle www.radiovaticana.cz**

SHROMÁŽDĚNÍ EVROPSKÉ KŘESŤANSKÉ EKOLOGICKÉ SÍTĚ

Ve dnech 27. 9. - 1. 10. jsem měl tu čest reprezentovat naši církev na 10. valném shromáždění Evropské křesťanské ekologické sítě v maďarském Balatonszázszó. Byl jsem příjemně překvapen množstvím vyslaných mladých lidí. Shromáždění bylo zahájeno ekumenickou bohoslužbou v eko-kostelíku v nedalekém Balatonboglár, která zároveň uzavřela oslavy stvoření. Během jednání jsme se seznámili se současným stavem vědeckého poznání globální změny klimatu a možnými řešeními současné situace. Diskutovali jsme o tom, jak bychom měli my, křesťané, reagovat, co můžeme ovlivnit... Církev by měla uplatnit svůj vliv ve společnosti a jít příkladem třeba šetřením energiemi a zdroji obecně, podporou obnovitelných zdrojů, důsledným tříděním odpadu, atd. Jednou z možností, jak pomoci, je také rozvíjení lokálního hospodářství. Pokud se i my ve svých sborech zaměříme na podporu lokální produkce, pomůžeme omezit zbytečné exhalace znečišťující vzduch, který všichni dýcháme. Podle profesora Michaela Northotta může 20% spotřebitelů změnit svět. Na světě žijí přibližně dvě miliardy křesťanů, takže to je v našich silách... **Ondřej Bezděk**

